

Sygn. akt V CSK 409/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku B. G.

przy uczestnictwie J. D.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna wnioskodawcy jest oczywiście uzasadniona. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i w jego uzasadnieniu wnioskodawca powołał się na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 33 pkt 2 k.r.o. i art. 45 § 1 k.r.o. przez ich zastosowanie w sprawie oraz art. 31 § 1 k.r.o. przez jego niezastosowanie. Wnioskodawca zakwestionował stanowisko Sądu Okręgowego, który – odmiennie niż Sąd Rejonowy – uznał darowizny czynione przez rodziców uczestniczki w czasie trwania małżeństwa stron, za uczynione tylko na jej rzecz. Zarzucił przy tym, że Sąd Okręgowy swojej oceny nie uzasadnił.

Wbrew stanowisku wnioskodawcy, darowizny – co do zasady – zasilają majątek osobisty obdarowanego (art. 33 pkt 2 k.r.o.), a nie jego majątek wspólny z małżonkiem, chyba że darczyńca postanowił inaczej. Z przepisów prawa wynika zatem inna reguła przyporządkowania do poszczególnych mas majątkowych małżonków środków uzyskanych z darowizn czynionych na ich rzecz w czasie trwania małżeństwa, niż przytaczana przez wnioskodawcę. W motywach zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy wyjaśnił, że darowizny na rzecz uczestniczki dokonane przez jej rodziców w czasie trwania małżeństwa z wnioskodawcą były stwierdzone dokumentami, których prawdziwość nie została podważona w toku postępowania. Na podstawie tych dokumentów Sąd Okręgowy ustalił, że osobą obradowaną przez rodziców była tylko uczestniczka. To wnioskodawca, zdaniem Sądu Okręgowego, powinien był udowodnić, że wola darczyńców była odmienna niż wynika to ze sporządzonych z ich udziałem dokumentów, a tego wnioskodawca nie uczynił.

W świetle powyższego nie ma żadnych podstaw do uznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy za uzasadnioną w sposób oczywisty.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, przy czym co do kosztów postępowania stosownie do art. 520, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6a pkt 10 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w sentencji.

[aw]

es